

I

Amy

De tekening schiet vandaag niet op, ik leg met een klap mijn potlood neer. Sinds ik twee weken geleden met mijn moeders beste vriendin Ellen een lang telefoongesprek heb gehad, wil mijn inspiratie niet meer komen. Ellen en ik hebben weinig contact. We sturen elkaar af en toe een app en vragen dan hoe het gaat. Daarom was ik enorm verrast dat ze mij belde.

Ze was haar huis aan het opruimen en had onder in een kast een doos foto's gevonden. Ook een paar van mijn ouders en mij. Een beetje verlegen zei ze, dat ze me graag weer eens in levenden lijve wilde zien. Omdat Limburg niet naast de deur is, vindt ze het leuk als ik kom logeren. Een week of langer, dat maakt haar niet uit.

Ik voel dat het tijd is, dat ik me niet langer moet verschuilen achter smoesjes. Jaar na jaar stel ik het uit, maar binnenkort ga ik naar het dorp waar ik ben geboren en waar mijn ouders zijn overleden. Ik weet weinig van hun leven toentertijd. Waren ze gelukkig? Wat deden ze voor werk? Wie waren hun vrienden? Ik vraag me ook af of er meer mensen zijn behalve Ellen, die zich hen herinneren. Dat uitstellen komt doordat ik bang ben wat ik te weten kom. Het zal niet allemaal positief zijn. Mijn moeder is immers vermoord.

Mijn hand trilt, dat gebeurt altijd als ik daaraan denk. Ik klem mijn handen een moment in elkaar en loop naar de keuken om een glas water in te schenken. Terwijl ik met kleine slokjes drink, staar ik uit het raam naar de kastanjeboom. Die draagt nu nog geen blad, maar in de zomer hangt hij vol kastanjes. De bladeren filteren dan prachtig het zonlicht. Als ik me weer rustig voel, komt het verlangen om meer over hen te weten weer naar boven. Ik moet dat gevoel niet langer onderdrukken. Ellens telefoontje heeft mij wakker geschud. Ik hoorde een oprecht verlangen in haar stem om mij te zien. Ook bij haar heeft de gebeurtenis van zoveel jaar geleden zijn sporen nagelaten.

Ik zucht diep en zet water op voor een kop thee. Als ik die reis maak, zullen herinneringen aan mijn gewelddadige stiefvader en mijn vlucht uit het huis naar boven komen. Dit keer loop ik er niet meer voor weg. Ik was nog maar elf jaar toen ik met een rugzak met wat dierbare spullen en mijn spaargeld erin uit het raam klom. Ik stapte in de eerste de beste bus die voorbijkwam. Na een zwerftocht van dagen kwam ik angstig en hongerig in een villawijk van een andere stad terecht. Ondertussen had ik gezelschap gekregen van een zwart-witte poes, die ik Poekie noemde. Plotseling verdween Poekie in een steeg. Ik aarzelde geen moment en ging achter hem aan. Via de steeg kwam ik in de achtertuin van een leegstaande villa. Poekie en ik kropen door een kelderluik naar binnen en verscholen ons in een kamer boven in de villa. Wat schrok ik, toen er een paar dagen later een jonge vrouw kwam wonen.

Ze ontdekte me al snel, hoorde mijn verhaal aan, geloofde mij en besloot voorlopig voor me te zorgen. De Duitse familie van mijn moeder gaf na een spannende periode officieel toestemming, zodat ik tot mijn opluchting bij haar, Marit, mocht blijven en zij mijn voogd werd. Dat is negentien jaar geleden.

Ellen en ik hebben voor mijn bezoek aan Limburg een datum afgesproken. Ik kan niet meer terug. Ze zei: 'Dan kun je meteen je vaders schilderijen ophalen.' Ik had geen idee wat ze bedoelde. Ik weet dat mijn vader goed kon tekenen en schilderen, maar dat ik schilderijen kan ophalen verraste me. Volgens Ellen bewaart de politie verschillende doeken in een opslag. Zij hadden de schilderijen in ons oude huis op zolder gevonden en naar een loods gebracht. Ellen heeft geen idee hoeveel het er zijn, maar ze denkt meer dan tien.

Nu heb ik nog meer redenen om naar Limburg te gaan: schilderijen ophalen. Die gedachte maakt me enorm blij. Dan heb ik iets tastbaars van mijn vader, en misschien vertellen die schilderijen me meer over zijn kijk op de wereld. Ook wil ik al heel lang naar Ierland om de familie van mijn vader te bezoeken. Het lijkt me een goed plan beide voornemens nu te combineren: eerst logeer ik bij Ellen in Limburg en dan reis ik door naar Ierland. Van mijn Ierse familie weet ik niets, behalve dat mijn vader met ruzie het huis van zijn ouders en zijn geboorteland verlaten heeft. Voelde hij zich ooit eenzaam of verlangde hij naar Ierland?

Misschien kunnen niet al mijn vragen beantwoord worden, maar ik ga het wel proberen. Ik ben Ellen dankbaar dat zij belde. Het is doodeng, maar ik ben iedere dag meer vastbesloten te gaan. Het lijkt me dat ik genoeg tijd moet nemen voor deze belangrijke bezoeken. Daarom neem ik een half jaar vrij van mijn werk.

Amy

Morgen word ik dertig en ik verwacht dat het een grandioos feest wordt. Dat kan ik wel aan Marits vader en moeder overlaten. Vanaf het eerste moment dat ik hen ontmoette zijn zij voor mij opa en oma, net zoals oma's moeder en haar vriend, opi en omi waren. Helaas zijn opi en omi een paar jaar geleden kort na elkaar overleden. Het voelt als mijn familie en het lijkt alsof het altijd zo is geweest.

Voordat ik op reis ga ben ik nog druk bezig, omdat ik een lopende opdracht voor mijn werk als illustrator moet afronden. Ik heb een nieuwe weekendtas, een leuke jurk en...